

Útěk před bouřkou (vypravování)

Jmenuji se Jáchym, je mi dvanáct let a mezi moje největší koníčky patří cyklistika. Jednoho letního dne jsem se rozhodl vyrazit na delší vyjížďku na kole. Počasí vypadalo skvěle. Slunce svítilo, na obloze nebyl skoro žádný mrak a foukal jen slabý vítr. Nic nenasvědčovalo tomu, že mě čeká jedno z nejnapínavějších dobrodružství mého života.

Po obědě jsem si připravil kolo, nasadil helmu a vyrazil. Jel jsem sám, protože jsem si chtěl užít klid a projet se po cestách, které mám rád. Nejdříve jsem se vydal po cyklostezce a potom zamířil na lesní cestu. Šlapalo se mi dobře a měl jsem radost, že jsem vyrazil ven. Kolem mě byly louky, lesy a všude panoval klid.

Po nějaké době jsem si všiml, že se na obzoru začínají objevovat tmavé mraky. Nevěnoval jsem jim velkou pozornost, protože jsem si myslel, že jsou ještě daleko. Pokračoval jsem dál a užíval si jízdu. Jenže mraky se rychle přibližovaly. Slunce zmizelo a kolem mě se začalo nepříjemně stmívat. Vítr zesílil a koruny stromů se pohybovaly ze strany na stranu.

Najednou se ozval hlasitý hrom. Tak silný, že jsem se lekl a pevněji sevřel řídítka. V tu chvíli mi došlo, že se blíží bouřka a že bych měl co nejdříve zamířit domů. Otočil jsem kolo a začal šlapat zpátky. Snažil jsem se jet co nejdříve, ale vítr foukal proti mně a cesta byla místy do kopce.

První kapky deště na sebe nenechaly dlouho čekat. Během několika minut se spustil silný liják. Déšť mi stékal po obličeji a zhoršoval výhled. Oblohu každou chvíli rozsvítil blesk a krátce nato následoval hlasitý hrom. Srdce mi bušilo stále rychleji. V hlavě jsem měl jedinou myšlenku – dostat se co nejdříve do bezpečí.

Když už jsem byl skoro úplně promočený, všiml jsem si v dálce autobusové zastávky. Byla sice ještě kus cesty přede mnou, ale představovala jediný úkryt v okolí. Zabral jsem ze všech sil a rychle k ní zamířil. V okamžiku, kdy jsem pod střechu zastávky dojel, ozval se další silný hrom a blesk udeřil někde nedaleko. Měl jsem pocit, že jsem nebezpečí unikl jen o pár minut.

Seděl jsem v zastávce vedle svého kola a pozoroval bouřku. Déšť bubnoval na střechu a vítr hvízdal kolem. Po asi dvaceti minutách se počasí začalo uklidňovat. Mraky pomalu ustupovaly a mezi nimi se objevily první sluneční paprsky.

Když déšť téměř ustal, nasedl jsem na kolo a vydal se domů. Na můj útěk před bouřkou nikdy nezapomenu.